

ŞAIRİN AYAĞI

Sıddıka Zeynep BOZKUŞ

Koskoca şairin ayağını ezdiler, dedi çocuk. Şairin ayağı ezilse halk nasıl izin verirdi buna?! Tanımiyorlar mıydı? Hem şairin ayağı acır mıydı bakalım?

Bu manzara, beni başka sahillere götürmekle kalmıyor, zihnimin kıyılarında çırpınan gelgitin dehşetiyle yıkanan istiridyeleri aralıyordu. Bir çocuğun, kendi kurmaca dünyası neyse, tüm dünya tam da bundan ibaretti. Ana babalarının pencerelerinden görüyorlardı hayatı. O pencerede kim parlıyorsa kıymetli, kim sönmüşse ciğeri beş para etmezdi biriydi çocuk için. Ebeveynlerinin gözleriyle çizilen bu kahramanların unvanları; bazen popüler bir şarkıcı, sinema sanatçısı kimi zaman usta bir tiyatrocuya ya da bir yazar şeklinde envaitürlü biçimde farklılaşabiliyordu.

Sonra bilhassa ilkokul öğretmenlerimizin araladığı pencereyi keşfediyorduk. Onun bize deliler gibi anlattığı ya da Nazım'ın şiirindeki gibi "Yirmi dört saat Marks / Yirmi dört saat Lenin" dercesine anlattığı fotoğraf yere düşmüşse -gözlerimiz dolu dolu- eğilip alıyor, bir ekmek gibi "nimettendir, kut-saldır" diyerek öpüp başımıza koyabiliyorduk. Ne masumdu çocuk olmak... Çocukluğu boş bir çuval sanıp tıka basa çöplüklerini atan büyüklerimiz de oluyordu; hayatta yakalayamadıklarının hıncını evlatlarından çıkaranlar; mükemmeliyetçiliklerinin tesiriyle çocuklarının başarılarını kendi başarıları sayarlarken başarısızlıkları hâlinde, kendi kibirlerinin pençelerinde ölecek mutluluğu yakalamaya çalışan büyüklerimiz... Ben yemedim o yesin, ben giymedim o giysin diyerek yavrucuklarını semirten ve bazen yaprağından utanan meyveler yetiştiren büyüklerimiz. Evlatlarını ilahlaştırıp putlarının gölgesinde güven arayan abidlerimiz.

Vapurun düdüğüyle irkildim. Kaybolup düşmüş olduğum kıyılardan bir toplumun çocukluğunu da elinden tutup getirmişim. Bu bir hikâye olur, bu bir roman olur, bu bir şiir olur demiştim.

Deniz köpürmekteydi, kalemim mavi yazıyordu. / Simitler martı peşindeydi. / İnsanlar ekmek peşindeydiler. /Galata'dan oltalar sarkıyordu / ağzı kalabalık caddeler boşanıyordu Karaköy'e / misinalarda umutlar / umutlarda misinalar sallanıyordu / balıklar ekmek peşindeydi ve de /insanlar balık. Şairin ağzı köpük köpük, gözlerinde okyanuslar devriliyor anakaralara.

Daldıkça, hazineleri eşeler gibi bakan meraklı gözlerinden seyrediyorum şiiri, sözü, özü. Yine o açık apaydın pencereden geliyor çocuğun yemyeşil sesi:

“Koskoca şairin ayağına bastılar.” diyor çocuk. Bütün bu cümleyi söylerken dudakları hep “o” der gibi yuvarlak çiziyor ve harfleri büyütüyor. Konuyu büyütüyor, abartıyor. Baba ve şair göz göze geliyorlar. “Duydu mu ki?” diye tereddüt ediyor, adam. Çocuk hâlâ büyütüyor ağzını. Hâlbuki ne güzel de ifade etmişti az önce babası: “Nereden tanısın insanlar? Şiirlerini okumuş olsa bile, yüzünü görmemiştir çoğu. Ekranlara pek çıkmaz şairler kızım, çıksalar da iyi şairler popüler olma derdinde değillerdir!” Elbette bunları ve daha fazlasını söylemek isterdi ve bir çocuğun anlayabileceği kadar kısaltarak -belki hiç anlamayarak daha çok soru sorması için onu tetikleyecek bir şekilde-: “Şairler pek tanınmaz, kızım.” diye özetledi. Özetlediğini zannetti.

Çocuk; bir, şairin ayağını ezen bebek arabalı kadına -öfkeyle- bir, şaire -saygı ve endişeyle- bakıyor. Şair gözlerini kaçırmak istiyor fakat vapur, bekleedikleri iskelede sıkışmış; çaresiz gözleri yine adamla buluşuyor, adam soruyor bakışlarıyla “Acıdı mı Hocam?” Şair gözleriyle... Sık sık söylediği sözü doğrular gibi bu defa gözleriyle: “Şair, acıdan beslenir.” der gibi tebessüm ediyor. Vapurun düdüğü ötüyor, deniz köpürdükçe şiir oluyor...